

EL MANDU

DES LLOFRIU

OXYMEL

—Cregui, senyora, que per vosté seria capàs del mes gros dels sacrificis.
Veurà parlem clar: de quant seria cada mes el sacrifici?

DIARIO LITERAL Y DE INFORMACIÓN CAÓTICA

SALE HOY!

Nuestro programa: República — Vegetarismo — Expansión juvenil y las tres clases de vapor.

IMPRESIONES IMPRESIONABLES

No hay en las tertulias más tente en pie (o sea comidilla) que el asunto de las futuras elecciones. Al pueblo, mientras tanto, le va ocurriendo lo que a los viejos verdes, que se duermen en las pajas. Como siempre, la representación popular se parecerá a un casino aristócrata por aquello de que es un círculo vicioso. Cada día están más animados los que en los comicios ejercen de pavo real (quiero decir que hacen la rueda). A propósito: ¿ya saben ustedes en qué se parece un elector falso a un taller de zapatero remendón? ¿No? Pues en que bota por aquí, bota por allá, etc., etc.

Esta mañana he hecho cinco de la dulce con el porrero de la catedral y me ha dicho que lo de la candidatura reformadora-traditionalista-vegetariana son zuecos y nuevos y cartas que no oían y que hablar de eso es como leer los arrieros de Turull. ¿Saben cuál

es el agua más inútil? Pues la del pozo, que la suben en balde.

Mientras tanto, las campañas de Prensa aprietan de valiente, pero todas son como el que hace el amor con una señora en meses mayores que escupe en la frente de un ser indefenso. ¿Por qué las hormigas se ponen como las gatas en enero (¡eh, que hablo fino!) cuando están delante de una obra en construcción? Porque ven el hormigón armado. Este chiste se lo dedico a Miró y Tregat por si le aprovecha.

Queda en pie, mientras tanto, el problema de las responsabilidades. ¿Saben ustedes por qué los determinados elementos no se han atrevido a partir el Tercio extranjero por la mitad? Pues porque así aun lo hubiesen aumentado. ¿Como que entonces no hubiese sido tercio, sino medio? Y de las elecciones, ya hablaremos!

RUBASTA.

LA FILOSOFIA

La sardana cantada en un café concierne nos hace el efecto de una sardana con preservativo.

Cuando nos toca en suerte un cigarro que no tira nos hacemos cargo de lo difícil que debe ser para las mujeres alegres ejercer el amor en lengua francesa.

Hay *passions d'amour* que se encan por sus jardines profundos con la misma gravedad que un guerrero o un viellano recorre su demarcación.

El beso debe ser inventado por un descendiente de Herodes, sacrificador de niños inocentes.

La pantalla del cine no es la tela blanca donde se proyecta la película, sino el sombrero flexible con que el habitado cubre el contrazo y acelerado trabajo que ejecutan las blancas manos de su dulce compañera.

Aquel señor de tranquilo semblante y tono afable que lee un periódico en el rincón del café, y cuya cabeza monda como una bola de billar, se nos asemeja la de un sabio prematuramente envejecido por la labor y el estudio, perdido el cabello en las tareas de un resbalón en casa de la Mora.

X.

GASCELLAS

EL SOLAR DE LA TRINIDAD

Ayer se firmó la escritura de venta a favor de un pariente próximo del limpiabotas del señor Cunill de un solar de tres canas en redondo, propiedad de dona Trinidad Baldufa, vecina de San Saturnino de Muchacha.

ALARMA EN LA RAMBLA

Anoche, a las doce y media, cuarto, hallamos paseando por la Rambla, frente al Llano del Hueso, al conocido escultor señor Alarma que se llamaba rápidamente un californiano francés.

Parece que buscaba apuntes para la decoración de una obra que se estrenará pronto en el Paralelo. El título: "La dama de la Rambla".

MILITARE

Consejo de Guerra. — Esta mañana hemos tenido ocasión de hablar con el diputado señor Guerra del Río que, como saben nuestros lectores, se encuentra en Barcelona.

Después de una larga conversación, nos ha aconsejado que mantuviéramos en secreto sus declaraciones, a lo que hemos accedido pues hay que dar mucha importancia a los consejos de guerra.

DE MADRID, ZARAGOZA Y ALICANTE.

Conferencia telefónica especial de nuestro corresponsal, recibida por el recadero de Santa Perpètua de la Cachonda

Esta mañana hemos hablado en casa del limpiabotas con el conocido reporter Francisco Madrid consultando su opinión sobre el asunto de las responsabilidades.

El simpático e imberbe sí que también ateneísta Raquito, nos dijo que era preciso que a la cabeza del Gobierno se pusiese un hombre de carácter y de energía. A nuestras preguntas solicitando concretase un nombre, se limitó a sonreír con una sonrisa mefistofélica como si fuese poseedor de algún importante secreto. Hallamos casualmente a Manuel Zaragoza, que ya ha vuelto de la corte y el, claro, como es adepto de Rocha, nos dijo:

—El gobernante más enérgico? ¡Toma! ¿Pues el sastre que viste al ilustre jefe de nuestro partido?

—¿El sastre de Lerroux?

—El mismo.

—¿Hombre! ¿Y por qué?

—Pues porque siempre toma medidas radicales!

En esto, la casualidad nos deparó al "Gordito", que desde que se ha cerrado el Alcázar está más triste que un sauce llorón.

—¿Qué? ¿Lo de Mariquitos? — dijo.

—Ah! Si yo llego a gobernar!

—¿Qué truco, noi, quin truco! El problema está resuelto enseguida. Me voy a Ayllir, instalo dos cabarets con cuadros plásticos, la Granito de Sal y la Gahavera, y ya está resuelto lo de la penetración pacífica. Y más si puedo contratar a Ali-Men-Tahr para un cuadro flamenco de nueva invención y consigo que Ali cante!

Las noticias que anteceden, en cuanto sean conocidas, causarán sensación en Barcelona, La Llacuna y la calle de Treinta Clavos. Alquilar sillas.

H. P.

- Un llibre de barrila -

Demaneu a tots els kioscs la nova obra

Noche de Novios

que tota vint fotografies espantoses del natural.

Cinc ralets ben aprofitats.

Comandes a la nostra Administració.

GAMIANI

Demaneu a tots els kioscs aquesta maravella de la literatura galant, però exigiu que siga l'illustrada per el gran GAYMEL.

Val tres peles, però fillets, es lo mellor de lo mellor.

Per correu: 3'40. Comandes a la nostra Administració.

Redaccio i Administracio: Rambla de les Flors, 30, 1 -

Tel. 4656 A.

APAREIX CADA DIJOUS

TAM

LA BARCELONA QUE TREVALLA I JUGA

L'amic Corrido que marxa a París a gastar-se els diners producte de la venda de la darrera finca ha vingut a acomiadar-se de nosaltres.

— I quants dies fortes estar-hi? — li demanem

L'amic obria la cartera i conta el paquetet de bitllets de banc que porta.

— Pés... tres mil pesseres!

Al foier del music-hall no hi ha encara cap client. Són les quatre de la tarda. Al un recó el "limpia" la florista i dues noies de la primera part, fan penya...

La florista parla d'un dels habituats del proscenial de l'esquerra.

— Molt bon home, — diu. — I molt generós. A la Lulú, t'en recordes? li va donar xini duros... i no s'en va anar a dormir amb ella.

Diumenge a la nit, En Prudenc Bertrana donà a l'Ateneu Enciclopèdic Popular una conferència sobre el tema "La crítica i el patriotisme".

Entre altres coses ens digué que el xiulet, en molts països, era una senyal d'alegria.

Conformes, senyor Bertrana, Sobretot, a Nandulandia.

A tots els fills de Nandulandia

Al carrer de C.p.l.l.n.s s'instala fa pocs mesos, una casa de meques. El veïnat, que es de bona fe s'ho prengué en seri. Cap tracte amb la mestressa ni amb les nenes que s'hostatien en aquella "parada", i "fonda", amorosivola.

Per si aquesta hostilitat silenciosa no fos prou, l'altre tarde, a una de les pupiles, li tiraren un tomàtec des de dalt d'un balcó. Un senyor que hi ha a la dita casa on exerceix una mena de gerència, se n'ana a queixar al propietari de l'im-moble.

— Ja veurà, li digué. Nosaltres, no ens fiquem amb ningú i fem el nostre negoci honradament. Paguem contribució, la casa te metges propi, no hi trevalla cap noia malalta, no hi han menors d'edat, en fi, s'observen totes les disposicions de les autoritats en aquesta matèria.

L'amo se l'escoltava sense respondre mot.

— I a més — continua, — és cert que hi venen algunes dones casades però és amb el consentiment dels seus marits.

— I a més — continua, — és cert que hi venen algunes dones casades però és amb el consentiment dels seus marits.

En un music-hall del Paral·lel, en batones tres espavilats que En Maynés fou trovat no fa gaires dies sentí uns bagols d'equipatge de l'estrella ofrenant a Venus amb una noia de dotze anys, filla de la biosa.

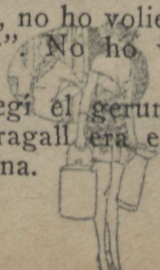
L'escàndol que s'armà fou més gran que si es celebrés un mitin d'esquemes.

— Poca vergonya! Lladre! Lladre! — suplicava la mare. — Deshonra a la meua pobre filla! Canalla! Criminal! —

— Jo no ho volia fer, i el plica el sup tot corrent dant sota la roba.

— No ho volies fer, no ho volies fer!... — interrompé el "regisseur". No ho volies fer i l'estaves...

I aquí l'home afegí el gerundi d'aquell verb que segons En Maragall era el primer auxiliar de la llengua catalana.

— I dius qu'ha renyit amb en Lluís? —
— Si, però s'ha comportat adreli gos.

El "botones" aixecà un moment els seus ulls humits, i, després, acotant el cap i tornant a plorar:

—Sí... sí senyor... però només una miqueta...

EL NOCTAMBUL INDISCRET

A tots els fills de Nandulandia salut!

Jo, EL NANDU DE LLOFRIU, l'home de la TUIES, l'hereu i únic fill de l'"Hostal del Beco", el creador del setmanari més gran que s'ha publicat en la nostra terra, el fundador de la ja immortal dinastia dels "Nandus", l'inventor de la barrila nandulandesca, a tots vosaltres m'adreço i a tots vos faig assaber:

Primer: Que EL NANDU DE LLOFRIU, per ésser autèntic, per ésser el meu, ha d'ésser precisament de LLOFRIU i que tot lo demás són imitacions pocasoltes, estúpides i filles de l'enveja i de l'impotència.

Segon: Que tot altre periòdic que surti imitant el meu nom és perquè s'ha cregut poder arribar al meu tiratge de

40.000 Exemplars

sense tenir en compte el beneit imitador que de porc i de senyor se n'ha de venir de mena.

Tercer: Que EL NANDU DE LLOFRIU (de Llofriú, eh!) surt els dimecres a les tres de la tarda, i que per a que no vos enredin haveu d'exigir al kiosker que vos dongui

El Nandu de Llofriú

Això és lo que havia de comunicar-vos i això és lo que vos fa assaber

El Nandu de Llofriú

Nota. — Lo que el meu home vos ha dit és més cert que l'Evangeli i jo ho certifico.

La Tuies

El cotxer experimentat

Ell i ella van dintre el cotxe i les mans treval·len de valent. De sobte, ella, s'alça del seient tota sofocada i treu el cap per la finestreta per a oxigenar-se un xic.

Ell amatent, monta l'arma, alsa el teló i estampeix a la noia contra la portella.

La xicota, al dar-se compte de l'atac a traició del promès, protesta i lluita heroicament:

—No, per aquí, no!

Ell segueix atacant-la fort i sense deixar-la moure.

Ella, amb el cap fóra i cridant desesperada:

—Que no! Que dic que per aquí no!

El cotxer girant-se amb suficiència:

—Faci el favor de no amohinar-me, senyora. Fa vint i set anys que sec al "pescante" i no necesito que ningú m'ensenyi les direccions.

MAT.

—I dius qu' ha renyit amb en Lluís?

—Sí, pero s'ha comprat aquell gos.

UN MAL RECORT

—I doncs Pona, que ha estat aixó?

—Res, que varem anar a enterrar la sardina i el meu xicot es veu que va confondre la meva panxa amb un ninxo.

HISTORIES DE GRESCA

Una casa amb massa feina

—Clotilde! Clotilde! — crida fòra de sí la senyora Maria.

—Digui, senyoreta — contestà tota atribulada la xamosa cambrereta.

—Qu'això no pot anar! Qu'això és, senzillament, intolerable! Són les dotze del mig dia i tot ho té de qualsevol manera. Aquesta casa està deixada de la mà de Déu. Ningú se'n cuida. El saló, fa tres mesos qu'el *plumero* no l'ha visitat; el rebedor fa pena de mirar; la vaixela està apilotada en un recó del rebost esperant una ma pietosa que la vulga ordenar. Tot, tot, està abandonat. I tant mateix, Clotilde,, a n'aquesta casa, amb sols dugues persones, el meu marit i jo, em sembla que la feina no mata pas.

—A primera vista, no ho sembla la feina que hi ha, però després...

—Que vol dir?

—Jo l'hi prometo, senyoreta...

—Val més que calli, ho sent?, val més que calli, perquè vosté no té temps més que per empolainar-se i presumir. No sembla sinó que la mestressa de la casa siga vosté. Ahir es va passar hora i mitja en el tocador, enflocant-se i gastant les meves essències. Qu'es creu que no hi veig? Qu'es pensa que tinc el cervell de reparacions per no entendre les coses?

—La senyoreta es mostra excessivament dura amb mi. Jo podria demostrar-li.

—Què?

—Avui mateix...

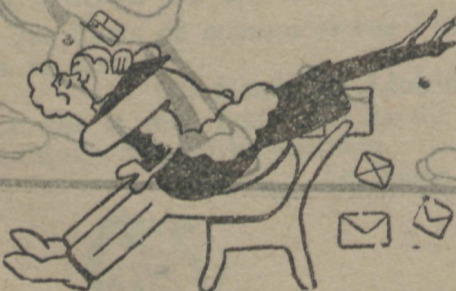
—A veure, expliqui's: què ha fet en tot el sant dematí?

—Cregui que no he perdut pas el temps. M'he llevat a les set i quan me disposaba a comensar els afers habituals ha trucat el forner que portaba el pa. Vosté ja sap que

el senyoret es va queixar de que el pa que ens servien era molt deficient. He fet entrar el mosso del forn, l'he fet seurer i he volgut provar si el pa es-

Primer ha vingut el forner...

..... després el carter.....

taba en el seu punt. Dels dos que portaba — el orner sempre en porta dos, sab? — doncs dels dos, l'un era excessivament dur. Ell mateix se n ha convensut palplant-lo bé, tocant-lo de per tot arreu.

—Miri, veu — li he dit, — aquesta molla, no és molla: sembla talment feta de ciment armat. Toqui, toqui, vosté mateix. El xicot ha tocat tant com ha volgut i no ha tingut més remei que confessar la meva raó i m'ha promès que des de demà, serem servits amb tota cura.

—Molt bé.

I després?...

—Després, al sortir el forner, ha arribat el carter. Portaba una carta per mi. La senyoreta ja sap que jo no sé llegir. La carta no podia ser

de ningú més que de la meva mare i jo esperaba notícies seves amb veritable impaciència. He pregat al carter, qu'es un bon home, qu'em llegís la carta en un moment. Ell ha accedit, me l'ha oberta amb tota cura, per no estripar-la, hi ha ficat els dits a dins i m'ha proporcionat un plaer intensíssim llegint-me fil per randa i amb tots els pels i senyals el contingut de la carta. Llegeix molt bé, el nostre carter!

—Per are...

—Es que no acaba aquí la cosa. Quan jo em disposaba a comensar la feina, s'ha presentat l'electricista. Com vosté no ignora, fa tres dies que no tinc llum al meu quarto. La pera commutador de la meva bombeta estava espatllada. L'he fet

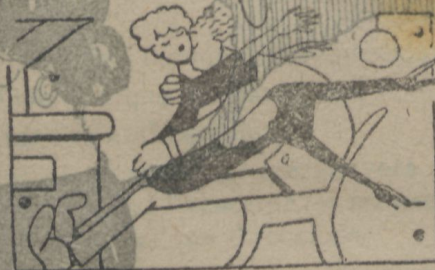
entrar a la meva habitació, i just, just, al tocar la pera, l'oficial ha notat uns xispasos en un recó, produhits per el contacte

del fil i l'humitat. L'home, amatent, per a evitar un incendi, ha tret el destornillador, ha prèsbé la mida, ha apretat amb tota la forsa, ha trencat el fil i en un tres i no res ho ha tingut arreglat. Cregui, senyoreta qu'els dos havem quedat ben tranquils i descansats al veure qu'haviem evitat una catàstrofe imminent.

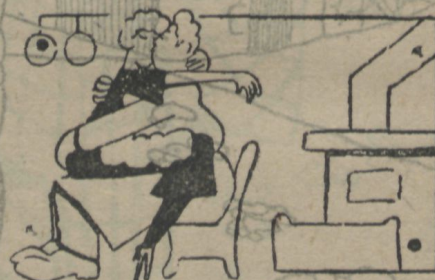
M'esgarrifo solament al pensar qu'hauriem pogut morir tots rostits com el pollastre de Nadal! Veritat, senyoreta, que hauria estat horrible?

—Realment, si és aixís...

—Com li dic, senyoreta. Després l'ha vingut el con-

.....després l'electricista....

....mes tart el pastisser....

l'iter amb una plata de dolços. Li confesso qu'els dolços, que portaba a quell moment, tenien un aspecte ben estrany. Sobretot els de natilla feren l'efecte de nas-

sats. Jo, per a evitar-los a vosés un possible trastorn estomacal, n'he overt un ben bé i l'hi he fet llevar. Primer cridaba i no volia, però, davant dels meus pregs insis-

—I era dolent?

No, no. Ell ha dit qu'el trobava excelent, però jo, per a convence'm l'hi he fet tornar a llevar.

—Ben fet!

—Després, i ja eren dos quarts d'onze, s'ha llevat el senyoret i m'ha demanat la llet. Ja pot comprendre, senyoreta Maria, que jo no estava preparada per atendre'l. He fet un esforç, he posat la lletera a escalfar i en un moment he pogut complaure el seu senyor, que cregui que portaba una gana formidable.

Are la senyoreta qu'em jutji

Are, la senyoreta pot jutjar de la meua diligència i renyar-me si ho creu oportú, però cregui que jo estic senzillament reventada.

La Clotilde es deixà caure en un silló i la senyora Maria, tota compungida i conciliadora, s'hi acostà bô i dient-li:

—Veig, Clotildeta, que hi estat un xic injusta amb tu. Tens raó: a n'aquesta casa hi ha massa feina per a una dona sola. Vina, vina, filla meua, que avui la llimpiesa la farem juntes.

R.

OXYMEL

—Pero, perquè piores, ¿are?

—Perquè em sembla qu'el papá, quan se n'enteri ens clavarà una pallissa!

La criada nova

—Déu lo guard. Es aquí que han posat un anunci demanant una criada?

—Sí, entri noia, entri.

—Doncs jo venia a oferir-me.

—Molt bé, molt bé. Es soltera vostè?

—Sí, senyoreta.

—I a quines cases ha treballat?

—Miri aquí té les direccions apuntades.

—Perfectament, perfectament. Però, miri, abans de logarla tinc d'advertir-li que nosaltres tenim tres criatures. Li agraden els nens?

—Si vol que li digui la veritat encara no ho sé del cert, perquè "solament" n'he tingut dues vegades i sempre han estat nenes.

Vida i miracles del Nandu i la Tuies

La "Maison Meublee"

L'amic Boix troba a l'amic Pous passejant per la Granvia.

—Mai diries quin descobriment he fet aquesta setmana? — diu En Boix.

—Una verge? Una menor? — demana En Pous.

—Millor que això. Una "maison meublée" espaterrant. Es aquí dalt a Sant Gervasi. Lloc recollit, entrada per dos carrers, molta higiene, i una encarregada amabilíssima... Vaig estar-hi l'altre tarda...

—Home — diu En Boix. — A mi m'agradaria veure-la! Tinc una casada de compromís i això m'aniria bé...

Els dos amics agafen un auto. Baixen al davant la porta de la casa, En Boix demana per l'encarregada, mostren les habitacions a n'En Pous que li agraden molt...

—Oi que'està bé això, noi? — diu En Boix.
—Sí que està bé, — respon En Pous. — I digui, — continua, adreçant-se a l'encarregada — A n'aquí pot venir-se a qualsevol hora? Llavors, la interpelada, molt senzilla:
—Sí, senyor, sí! Si volen poden quedar-s hi ara teix...

PI XOTA

EN LES CARRERES

—Innegablement les dones som superiors als homes. Ells fan correr els cavalls i nosaltres els fem correr a n'ells.

Una noia decent

Això era en els temps felissos i austers en que els homes portaven perruca i les noies cofia i jipó.

Ella habitaba fora vila, en una caseta tota xicarrona. Eren molt pobres. Sa mare vella i tullida en lloc de guanyar, era una càrrega per a la pobre Eliseta.

Però, la noia, ardida i valenta, rentaba al riu la roba dels acomodats de la vila i guanyaba per ella i per sa mare.

A la vila tothom en parlaba de l'Eliseta. Era tant hermosa! Semblava talment una nina amb la seva cabellera rossa i el seu jipó de vellut negre!

El dilluns anà a portar la roba neta al senyor Albert. Un bon home que es guanyaba la vida fent de memorialista. La ballaba un xic prima el pobre senyor Albert, però a força de treball anava tirant el carro endavant.

Quan el senyor Albert, tingué a davant a l'Eliseta amb la roba blanquíssima a les mans, li digué tocant-li la barbeta:

—Saps que ets molt bufona, nineta?

—I ara, senyor Albert! Jo soc una noia decent!

A l'endemà l'Eliseta, dali que dali, seguí rentant la roba en el riu.

o o o

El dimecres, tota cofoia, agafà la panera i anà a portar la roba al senyor Maties, el sabateret de la vila.

El senyor Maties en veure-la entrar a la botiga,

agafà la mà i dant-li un copet al dors, li digué:

—Al, Eliseta, si tu volguessis!

Aquesta contestà tota enrojida:

—I ara, senyor Maties! Jo soc una noia decent!

I a l'endemà, l'Eliseta, dali que dali, seguí rentant la roba en el riu.

o o o

El dissabte, tota gentil i enjogassada anà a portar la roba a mestre Enric, el batlle de la vila i riquíssim hisendat.

Quan mestre Enric veié a l'Eliseta tant xamposa, tant fresca, tant encisera, se li apropà amb cautela i donant-li un pessic a la cuixa li digué a cau d'orella:

—Que n'ets de temptadora, Eliseta!

Ella abaixà els ulls avergonyida i apiant-se en el braç de mestre Enric, mormorà tota comfosa:

—Vagi amb compte, sobretot, si algú ens veies!

o o o

Des d'aquell dia l'Eliseta ja no va rentar més roba en el riu.

RISQUES

Diuen que del treball ne ve el descans, pero el meu home descansa del treball dels altres.

MIRA

IV

El senyor Santpere semblava talment un autòmata. Els braços caiguts, les cames flàcides, la mirada perduda en el buit, donava l'impressió d'un reu confessant el seu delicte davant d'un tribunal.

En Mitjavila, el seu amic i consoci no gosava retornar-lo del seu ensimismament.

Per fi, donant-li un copet a l'espatlla, li digué amicalment, paternalment:

—Tonet, Tonet, que tens?

—On és? Que ja és aquí?

—Però, de qui parles?

—D'ell; de l'home de les barbes.

—Are! Què t'empatolles?

—Ai, dispensa, Miquel, dispensa. Però jo em tornaré boig, ereu que jo em tornaré boig.

—Vamos, Tonet, no diguis tonteries i explicat, descansat amb mí que així et desfogars.

—La quarta vegada... No puc pensar-hi, Miquel, no puc pensar-hi. Els nervis em salten i sento dins del cap com si m'hi toquessin les trampes del Corpus.

—Deixat de trampes i segueix.

—Era el dia abans de Sant Joan. M'en recordaré tota la vida. Per a que podessin celebrar la revetlla els dependents, vareig fer tancar el despatx a les cinc. Jo mateix sentia necessitat d'esbargir-me, de sortir de "verbena" amb la dona per a celebrar una especie de reconciliació. Desd'allavors d'"allò" del metge, quasi ni ens saludavem. L'espinia del dubte se m'havia clavat al cor i no hi havia qui me l'arrenqués.

Però la revetlla de Sant Joan convidava a l'amor; és nit d'alegria.

—Sí, sí; em deia a mi mateix tot adreçant-me cap a casa, avui farem les paus; avui, com dos enamorats de la primera volada, renaixerem a la vida nova.

—damunt de les ciutats mortes
noves ciutats es redressen..."

Fins poeta em sentia en aquella avant-revetlla feta per a la poesia.

I tot caminant passava per la meva imaginació, en dolcíssima pel·lícula, el cos esculptural, exuberant de la meva Roseta que en aquella nit inefable estrenyeria de nou en els meus braços.

Els seus pits ubèrrims, pròdigs, se m'oferien

excitants com dues àmfores de plaer i de delícia. Les seves anques macisses, pletòriques, se m'excitaven en l'imaginació excitant-me els sentits.

Vareig pujar les escales de casa de quatre en quatre, il·lusionat com un infant, tremol d'emoció, i al entrar al pis ho vareig fer amb els braços oberts, àvids de carícies de la meua Roseta...

—Així, amb els braços oberts, com clavet en un em vareig quedar davant de lo que els meus ulls veien i el meu cervell no volia creure.

—Roseta! Roseta! — vareig poguer dir.

Ella em mira, primer molt esverada, després, contenta i sense moure's del damunt dels braços d'aquell home amb barba on estava montada coma aci, coma allà, comença a cantar:

"Arri, arri tatanet;

anirem a Sant Benet..."

—Però, Roseta, que ets boja? — vareig cridar alçant el puny menassador de la mà dreta.

—Es Poncle! L'oncle millonari que ha tornat d'Amèrica. Abraça'l, Tonet, abraça'l!

I no vareig tenir més remei que estrenyer en els meus braços a l'aquell home fastigos que em repugnava, a qui odiava amb totes les meves forces i damunt del qual acabava de veure la meua dona amb les cames aixerrancades...

"Arri, arri, tatanet;

anirem a Sant Benet..."

A l'endema la Roseta va ensenyar-me una carta d'aquell "tio", en la que li deia que afers molt importants l'obligaven a retornar a les seves propietats d'Amèrica, i que... ja ens veuríem quan tornés a Europa.

El senyor Santpere, després del relat, quedava desencaixat, fet un ensa, mirant al seu soci com pendent d'una sentència.

El senyor Mitjavila, picant lleugerament amb el peu damunt del paviment, es limitava a exclamar:

—Caratsus!... Caratsus!...

RIPALDA

Les dues cosinetes

S'estimaven com a germanes, vestien igual i formaven una parella perfecta. La Carmeta era rossa i enjogassada; la Teresina era morena i un xic melancònica. La Carmeta tenia xicot ja feia tres mesos; la Teresina no en tenia. La Carmeta tenia mare, la Teresina no. La mare de la Carmeta havia recollit de petiteta a la Teresina, orfa, a casa seva, on s'havia criat junt amb la seva cosina com si totes dues fossin nascudes del mateix ventre...

Dormien plegades, en un llit blanc, i en una cambra prop de la galeria. Quan les dues noies s'en anaven a dormir, la Teresina, àvida, demanava sempre a la Carmeta si estava contenta del seu promès, l'Enric, que després de sopar pujava a passar-hi una estona...

Oh! quines confidències hauria pogut fer el bell llit blanc, testimoni mut de les ardències d'aquelles dues verges impacients! Oh la dolça febre que entebia la fredor dels llensols brodats! Les nits en que l'Enric portat del desig, havia encés els instints sexuals de sa promesa, el llit blanc tremolava, ofegant amb el seu tric-trac rialles intermitents, sospirs mig continguts, petons ardents d'aquells que xuclen i deixen una senyal a la pell com un pessic...

Una nit, l'Enric arribà, més engrescat que mai. La Teresina no havia tornat encara de treballar i la mare de la Carmeta dormia...

L'Enric començà a parlar a l'orella de sa promesa, li enllaçà el cos amb el braç esquer, agafà el seu caparró amb la mà dreta i així, juntes les boques, la respiració fadiganta, pidolà a la nena que se li entregués. Ella, transida d'emoció pel desig i per la por simulava resistir, aparentava l'ignoscència... Als mots coberts del xicot responia amb un inconscient: — Ai... no t'entenc! No sé que vols dir...

I de prompte, l'Enric estrenyent-la més fort:

— Però no sabs lo que vull dir? Tu, amb lo espavilada que és ta cosina, no sabs res de res...

La Carmeta devingué súbitament vermella. Sos ulls es tancaren, son cap s'açotà i tot el seu cos deliciosament palpitant i perfumat com un fruit en flor rellescà, sumís, damunt del sofà on estaven assentats, entregant-se tota, ampleament, enterament...

.....
 I quan finit l'espasme i passats els transports que clouen el gran instant del sacrifici culminant de l'amor, la Carmeta s'arreglava els cabells en desordre, se li acudí exclamar:

— Ai! Però tu tens el dit més gros que la Teresina!

Es veu que els entreteniments nocturns de les dues cosinetes consistien en midar-se el dit.

PHIL LETT

Una sorpresa

Un manobre, borratxo com una sopa, compra una tersa de sardines per regalar-les a la seva dona i se les posa a la faixa.

A mig camí l'home té ganes de canviar l'aigua de les olives, s'atança a un fanal i fica mà.

Una de les sardines comprades per el manobre, s'ha escorregut calces avall i el borratxo en lloc de la manguera, treu el peix blau.

L'home, al veure's allò a les mans exclama tot extranyat:

— Redell! Trenta anys que li faig la vida i fins avui no l'hi havia vist els ulls!

MIRA

L'honradesa de la Pura

La Pura, que feia tres anys treballava als acreditats salons amorosos que la senyora Quima tenia instalats a un primer pis del carrer de'n Robador, tenia, dintre la seva vida de cràpula, un punt de dignitat: no volia estimar en francès. Quan venia algú que li demanava quelcom que no fos per les "vías legales" responnia indignada amb una negativa ferma.

Una tarda hi anà un vell disolut i libidinós que tenia capricis estranys.

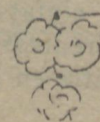
— Veu — li digué a la mestressa, — si la Pura volgués per un cop fer amb mí una excepció i consentís en tenir una conversa amb mí en l'idioma de Molière, avui li donaria cinc durets.

— Ja veurà, per vostè vaig a provar-ho, que per un altre no m'atreviria pas, — respongué la senyora Quima.

I acostant-se a la Pura li enraonà a l'orella.

La Pura alçà els ulls al cel i, amb un tò de resignació, exclamà:

— Diguili que passi a l'habitació, senyora Quima perquè en aquest món no es pot ésser honrada!

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els "CONTES BRUTS" que s'ens envii i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de **EL NANDU**. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles" cobrables en la nostra Administració o per giro postal els que visquin fora de Barcelona. ¡Alerta, doncs, i apretar l'àpiti!

Santa Ignoscencia!

Rossa com un fil d'or; amb les trenes penjant a banda i banda; amb els ulls d'una blavor de matinada llevantina, semblava talment l'ignoscència feta carn i carn de dona per a fer-la encara més atraienta.

Aixís la va veure per primera vegada l'Ernest i aixís va quedar bocabadat davant d'ella com si una visió ultra terrena se l'hi hagués posat davant dels ulls convidant-lo a la contemplació i a l'extasi.

Això passava a n'el cine Royal i ja podeu comptar que ni l'Ernest ni la Lluïseta hi havien anat per perdre el temps.

Al costat d'aquella menor ideal, hi havia una cadira buida. L'Ernest, inconscientment, com un autòmat, s'hi assentà.

Ella tenia tretze anys. Ell divuit.

Oh, dolça edat d'encants i d'il·lusions!

Oh temps feliç d'idees falagueres!

Primavera eternal de les visions!

Pròdig estiu de plàtens i de peres!

L'Ernest no sabia pas com començar. No hi veia de cap ull. Tossí dugues o tres vegades. S'acabà una de les pel·lícules. Aprofitant la claror, l'Ernest, tímidament, mirà a la seva veïneteta. Somrigué. Ella també va somriure vergonyosa. El llum s'apagà de nou. L'Ernest allargà la mà i no va trovar resistència; la menor, amb tot i la seva juvenesa, tenia unes cuixes rodones, fortes. L'Ernest, va fer que la seva cama entrés en contacte amb la cama de la nena rossa. Tampoc aquesta vegada va trovar resistència el nostre buscador d'or. Allargà més la mà fins a trovar una pantorrilla tornejada, ferma. La va resseguir de dalt a baix dugues vegades mentres amb l'altra mà enrodonava la cintura d'aquell angelet i engrapaba per sota l'aixella un pitet inquiet, movedís com un matonet de monja.

—Això va bé — va pensar l'Ernest. — I va intentar un nou avenç per daval de les faldilles.

La mà va anar enterant-se de tot, palpant-ho tot, però al arribar al punt culminant, les ardentes cuixes de la nena es varen cloure, com dient:

—No passareu!

I l'Ernest no pogué passar.

Allavors va canviar de tàctica. Va tocar retirada i poc a poc, quietament, la seva mà sortí de l'amagatall i anà en cerca de la maneta de la nena rossa.

Li agafà amb gran cura. Li va estrényer. Ella va correspondre a l'apretada. Allavors l'Ernest, amb pausa i amb mida anà portant la mà de l'ignocenta veïneteta a un lloc estratègic. Ella deixava fer. Tot anava a les mil maravelles. L'Ernest agafà el seu barret, el col·locà damunt de la mà de la menor, que reposava en aquells moments al bell mig de les cames del nostre "Don Joan", i desseguida donà esplai al seu esperit. (De qualsevol cosa en diem esperit els que escrivim!)

La nena, pràctica en els afers de cine, clogué la mà, agafà lo que li oferien, i, de sobte, esclafí en una riallada que desorientà a l'Ernest.

—I are! Què li passa? — preguntà aquest, del tot desconcertat.

La menor se'l va mirar de fit a fit i amb to despreciatiu, li digué, tot aixecant-se:

—On va amb això tant petit? Si no en tinc ni per entremesos!

JOAN DEL CIRI.

"Tenorio" segle XX

En Pepet Montpell era un d'aquests minyons moderníssims per als qual no hi ha fortaleza possible ni virtut assegurada quan ells es proposen destruir-la.

Al menys amb la boca ho conquistava tot, i totes les dones, en veure'l, inconscientment ja s'obrien de cames.

Això és lo qu'ell deia. Are, del dit al fet...

(En Jaume Ribera era un bon vivant, pacient i amb una catxassa inagotable i això feu que podés conservar l'amistat amb en Pepet, perquè per grosses que aquest les contés, en Jaume arronsava les espatlles i feia com aquell que s'ho creia.

Un dia, en Jaume, després de pendre el cafè, s'alsà més aviat que de costum de la taula de la "penya" i es disposà a sortir.

—On vas, Jaume, tant depressa? — li preguntà en Pepet.

—A aburrir-me. Estic convidat a una reunió de cursil·lândia i no tinc més remei que anar-hi. Vols venir?

—Home!

—Tira, aném, que tu que ets més jove i decidit t'hi divertiràs. Faràs alguna conquesta.

GRIMEGIA ESTRANGERA

—Nen meu, estrelleta de la meua vida! Soc tota teva!
—Tota? (!!!)

(De Regiment).

—I no tenen cap habitació disponible?
—No em queda més que el billar, però els hi adverteixo que és a dos francs l'hora.

(L'Amusant)

—Digues lo que vulguis, per vèncer al home es més eficaç la meua camisa que la teua gabardina de sufragista.

—A qui si que no has deixat l'estrelleta!
—Ja, ja, però jo per ara no hi passat dels entremesos.

(De Ba-ta-clan).

CORREU SECRET

MESTRES: Es molt flux. No admetem subscripció. —
EL BARÓ DE LA RONDALLA: Ja l'havem publicat explicat
d'una altra manera. — General Tít-Ola: No ens acaba

de convèncer. — M. S. I.: Per aquest cop, no van. —
K. B. Z.: Fill meu, aquesta setmana si que no farem res.
Ah, de versos no n'escrigui mai més. — Carolina: Te molts
defectes. — L'Ercu: Vagi un quan temps a l'lorja, que li
convé. — Brigada d'en Selvas: Sou uns trufes. D'això
s'en diu fer barrila i lo demás són trons!

LA CRIDA: No sé en la l'efecte que si jo en posés aquesta camisa també podria fer de sufragista.

LA CRIADA.—No sé, em fa l'efecte que si jo em poses aquesta camisa també podria fer de senyoreta.